

Arrest

nr. 153 247 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 april 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen een zeer uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd hebben; de Nederlandse taal quasi perfect beheersen (zie deelcertificaten, certificaten, verklaringen personeel Centrum voor Basiseducatie Kortrijk-Roeselare vzw, brieven CVO Kortrijk-Menen-Tielt, document taal stagiair van open school); uiterst werkwilbig zijn en voor zichzelf 'wensen in te staan; zij cursussen volgden in het vooruitzicht van het vinden van werk (zie attest van inschrijving CVO Hitek vzw, attesten van deelname mentor vzw); de cursus inburgering volgden (zie attest cursus maatschappelijke oriëntatie, inburgeringscontract, attest van inburgering); door hun vrienden en kennissen geloofd worden om hun vriendelijkheid, enthousiasme, beleefdheid, hun goede integratie, goede kennis van het Nederlands en nog zoveel meer; getuigenverklaringen voorleggen; hun dochter het eerste jaar muzikale vorming en samenzang aan het conservatorium te Kortrijk volgde (zie getuigschriften); hun zoon lid is van de ju-jitsu club Ryūgi (diploma's); beide kinderen gedoopt zijn (zie doopattesten, paspoort van een christen); kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009 nr 198.769).

De heer G. G. (...) kwam in België aan op 19 maart 2009 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Mevrouw M. A. (...) kwam samen met de kinderen in België aan op 26 april 2009 en diende een asielaanvraag in op 28 april. Beide asielaanvragen werden afgesloten op 24 maart 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar en 5 dagen voor de asielprocedure van meneer en 10 maand 24 dagen voor die van mevrouw – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Bottelier verwijst naar de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die betrokkenen indienden. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij een eerste aanvraag 9ter indienden op 8 juli 2009, deze werd ontvankelijk bevonden op 08 april 2010 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De aanvraag werd ongegrond verklaard op 12 mei 2011, betrokkenen tekenden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot schorsing en nietigverklaring aan tegen deze beslissing waarna de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing weer introk. Op 18 augustus 2011 werd opnieuw een beslissing tot ongegrondheid genomen waartegen wederom een beroep tot schorsing en nietigverklaring werd ingediend en de beslissing tot ongegrondheid werd vernietigd. Op 14 december 2011 hadden betrokkenen inmiddels een tweede aanvraag 9ter ingediend op basis van nieuwe medische omstandigheden. Deze werd ontvankelijk verklaard op 03 mei 2012. Op 22 november 2012 werd voor beide aanvragen een beslissing tot ongegrondheid genomen, deze beslissing werd na het beroep van betrokkenen wederom ingetrokken en op 15 februari 2013 werd wederom een beslissing tot ongegrondheid genomen en werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkenen betekend op 26 februari 2013. Betrokkenen dienden op 25 maart 2013 een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in deze procedure is momenteel nog hangende. Deze procedure is echter niet schorsend. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaald argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer G. (...) (met name: dat een adequate behandeling niet beschikbaar zou zijn in het thuisland waardoor zijn fysieke integriteit en zijn leven in gevaar zou zijn wat een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant heet artikel 9bis dat in België verblijvende personen die mensen te beschikken over

buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De advocate van betrokkenen verwijst naar het feit dat de kinderen van betrokkenen in België onderwijs volgen en regelmatig ingeschreven zijn in een Nederlandstalige school (zie schooldocumenten, rapporten, diploma's).

Beide kinderen hebben uitstekende schoolresultaten en Arman wordt zelfs als "rekenwonder" bestempeld. Het verlies van een schooljaar en een quasi onmogelijke herintegratie in een voor hen onbekend systeem, zou elke terugkeer voor de kinderen moeilijk maken. Zij vullen volgens de advocate niet in staat zijn om in Armenië lessen te volgen op hun niveau. De kinderen zijn volledig geïntegreerd in de school. De ouders wisten dat hun verblijf mogelijkerwijze slechts tijdelijk zou zijn en dienden dan ook rekening te houden met het bestaan van de mogelijkheid dat zij -en dus ook hun kinderen- België zouden moeten verlaten en terug zouden moeten keren naar het land van herkomst. Het was dan ook hun verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat de kinderen bij een terugkeer zich zo makkelijk opnieuw zouden kunnen aanpassen aan hun moederland en op een zo vlot mogelijke manier zouden kunnen overschakelen naar onderwijs in hun moedertaal. Gezien het feit dat beide kinderen goede resultaten behalen mag ervan uitgegaan worden dat zij intelligent zijn en zich het nieuwe onderwijssysteem en de nieuwe onderwijsmethodes die eventueel gebruikt zouden worden zonder problemen zouden kunnen eigen maken. Kinderen kunnen zich in het algemeen goed aanpassen. Daarenboven tonen de ouders niet aan dat hun kinderen geen adequaat onderwijs zouden kunnen krijgen in hun land van herkomst.

Noch tonen zij aan dat hun kinderen nood hebben aan eens speciale vorm van onderwijs die onbestaande is in hun herkomstland of waartoe zij geen toegang zouden krijgen in het herkomstland. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 26 februari 2013, wat dus betekent dat het huidige schooljaar 2013/2014 tijdens illegaal verblijf gestart is. De ouders hadden even goed naar het herkomstland kunnen terugkeren gedurende de vakantieperiode van 2013 om zo te vermijden dat de kinderen een schooljaar misten. De ouders hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf de belangen van hun eigen kinderen niet op het eerste plan gezet. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Meester Bottelier verwijst naar de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag). Artikel 3 kan als volgt samengevat worden: "Alle acties met betrekking tot het kind dienen ten volle rekening te houden met zijn of haar belang. De Staat is verplicht adequate zorgen te verlenen wanneer ouders of andere verantwoordelijken ter zake in gebreke blijven." Volgens de raadvrouw dreigt een terugkeer een ernstig nadeel te veroorzaken en zou de kans op psychologische schade groot zijn. We merken op dat een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen niet noodzakelijkerwijze tegen hun belang is en dat niet op voldoende wijze aangetoond wordt dat dat hier wel het geval zou zijn. Artikel 6, handelt over "Het inherente recht op leven, en de plicht van de Staat het overleven en de ontwikkeling van het kind te garanderen" en artikel 16 heeft betrekking op "Het recht te worden beschermd tegen inmenging in de privacy, het gezinsleven, de woning en de correspondentie, evenals tegen smaad en laster." De raadvrouw laat echter na om op grondige wijze uit te leggen waarom deze artikelen geschonden zouden worden en dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder bescherming van artikel 8. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook.

Het argument dat het contact van de kinderen met hun dooppeter en doopmeter abrupt zou worden afgebroken door een terugkeer, kan evenmin als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Zij kunnen contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en kunnen desgewenst op bezoek komen met een visum indien aan alle voorwaarden voldaan wordt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3, 8 en 13 EVRM en de artikelen 3, 6 en 16 van het IVRK. Voorts menen zij dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“(...) a. Ernstig middel tot schorsing en nietigverklaring

Verzoekers voeren volgend ernstig middel aan tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing:

Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens 5 (EVRM). Schending van het artikel 8 EVRM in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Schending van het gelijkheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat de bestreden beslissing onder meer preciseert dat betrokkenen op 25.03.13 een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring indienden tegen de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag overeenkomstig art. 9ter en deze procedure nog hangende. Dat deze procedure echter niet schorsend is.

Dat de bestreden beslissing verder o.m. stelt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Dat het gegeven dat de kinderen van betrokkenen in België onderwijs volgen en regelmatig ingeschreven zijn in een Nederlandstalige school evenmin een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Terwijl de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en de aangehaalde elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

1.

Verzoekers dienden een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing dd. 15.02.13 van ongegrondheid van de aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 9ter van de wet van 15.12.1980 (medische regularisatieaanvraag).

Deze procedure is hangend en vormt een buitengewone omstandigheid waarom verzoekers hun aanvraag tot verblijf niet in Armenië kunnen indienen.

De voortgang van deze procedure vereist immers de aanwezigheid van verzoekers in België.

Ingeval van afwezigheid zou een gebrek aan belang in hoofde van verzoekers worden opgeworpen, waarna de procedure zonder voorwerp zou worden verklaard, met verwerping van het ingediende beroep tot gevolg.

Het niet aanvaarden van betreffende hangende procedure als buitengewone omstandigheid schendt verzoekers hun recht op een daadwerkelijk proces overeenkomstig artikel 13 EVRM en schendt tevens artikel 3 EVRM gelet op de ernstige medische toestand van verzoeker.

2.

De "zekere behandelingsperiode", waarvan sprake, van de aanvraag conform art. 9ter (medische regularisatieaanvraag) maakt een buitengewone omstandigheid uit gelet op de onredelijk lange duur van de procedure.

Waar de bestreden beslissing vermeldt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, dit aan betrokkenen geen recht geeft op verblijf, doet dit helemaal niets ter zake gezien niet omtrent de gegrondheid werd geoordeeld doch enkel omtrent de ontvankelijkheid.

Verzoekers hebben in hun aanvraag tot verblijf conform art. 9bis dd. 18.07.13 de onredelijke termijn aangehaald van de aanvraag conform art. 9ter als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing bevat geen motivering waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De procedure m.b.t. de aanvraag van verzoekers conform art. 9ter duurde van 08.07.09 tot 15.02.13, hetzij ruim 3,5 jaar.

Dergelijk procedureverloop kan allesbehalve als normaal worden beschouwd en de duur ervan is manifest onredelijk.

Deze termijn is temeer manifest onredelijk gelet op de aard van de aanvraag, meer bepaald het medisch aspect, waarvoor kan worden verwacht dat er zo spoedig mogelijk een beslissing tussenkomt.

De lange duur van deze procedure is enkel en alleen te wijten aan verwerende partij die volstrekt onzorgvuldig (en onwettelijk) heeft gehandeld door beslissingen te nemen die naderhand werden ingetrokken/vernietigd en pas op 15.02.13 een eindbeslissing te nemen.

Meer bepaald werden twee beslissingen van verwerende partij ingetrokken en werd één beslissing van verwerende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd (zie hoger).

Deze intrekkingen en vernietiging hebben er ongetwijfeld toe geleid dat de procedure onredelijk lang heeft geduurd.

en de onredelijk lange verblijfsprocedure niet als buitengewone omstandigheid werd weerhouden. De bestreden beslissing werd derhalve niet afdoende gemotiveerd alwaar gesteld wordt dat een zekere behandelingsperiode ipso facto geen recht geeft op verblijf

De onredelijke duur van de procedure werd vroeger reeds in aanmerking genomen door verwerende partij als buitengewone omstandigheid die de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigt (zie instructie van 26.03.09 van de Minister van Migratie- en asielbeleid en de vernietigde instructie van 19.07.09).

De bestreden beslissing schendt temeer het gelijkheidsbeginsel alwaar de onredelijke duur van de procedure in het verleden wel werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

3.

Dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 hebben aangehaald dat hun kinderen J. en A. in België onderwijs volgen en regelmatig ingeschreven zijn in een Nederlandstalige school (sinds 2009).

Verzoekers hebben gesteld dat het volgen van onderwijs in België, en meer specifiek de onderbreking van een schooljaar, een buitengewone omstandigheid uitmaakt en hebben de volgende rechtspraak geciteerd :

arrest nr. 93.760 van 6 maart 2001 van de Raad van State :

"(...) que l'obligation d'interrompre une année scolaire, fût-elle maternelle, pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges surplace, une demande d'autorisation de séjour» (arrêt n° 93.760, 6 maart 2001, X et Y/c Etat belge).

Vrije vertaling: « ...dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs ingeval het de kleuterschool betreft, een omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt, zowel voor een kind als voor de ouders, om naar hun land van herkomst terug te keren of naar een land waar ze gemachtigd zijn om te verblijven om er bij de Belgisch diplomatieke autoriteiten een verblijfsmachtiging aan te vragen ».

Deze rechtspraak bevestigt dat het feit dat verzoekers kinderen een schooljaar dienen te onderbreken - de bestreden beslissing werd genomen op 11.04.14; tijdens het schooljaar- een buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom de aanvraag niet kan worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke dienst in Armenië.

Verwerende partij motiveert niet afdoende waarom het schoolgaan in België en de onderbreking van het schooljaar geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De bestreden beslissing stelt dat de kinderen intelligent zijn en zij zich in het nieuwe onderwijsstelsel en nieuwe onderwijsmethodes die eventueel gebruikt worden zonder problemen zouden kunnen eigen maken.

Het staat evenwel vast dat de kinderen een schooljaar zullen verliezen.

Daarenboven strookt de bewering van verwerende partij dat "kinderen zich in het algemeen goed kunnen aanpassen" niet met de werkelijkheid.

Het vertrek uit België en het Belgisch onderwijsstelsel, zelfs tijdelijk, zou de kinderen van verzoekers, die 9 en 10 jaar oud zijn, bijzonder zwaar vallen.

Een terugkeer, zelfs tijdelijk, zou voor de kinderen psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen hebben.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het school lopen en de aangeknoopte relaties van het kind vallen immers onder de notie "privé-leven" van artikel 8 EVRM, dat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie-, en gezinsleven waarborgt (zie Slivenko/Letland, arrest 09.10.03, n° 48321/99, zie website EHRM; Dalia/Frankrijk, arrest 19.02.1998, Recueil 1998-1, pp. 88-89, §§ 42-45).

Een inmenging in het grondrecht neergeschreven in art. 8 EVRM is slechts toegestaan indien drie voorwaarden zijn vervuld; er dient een wettelijke basis voorhanden te zijn, een wettig doel moet worden nagestreefd en de inmenging moet noodzakelijk zijn in democratische samenleving (art. 8, lid 2 EVRM).

Er kan in casu geen sprake zijn van een wettig doel, zoals het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het

voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen zoals bepaald in art. 8, lid 2 EVRM.

Evenmin kan dergelijke inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. De maatregel van inmenging dient namelijk een rechtvaardig evenwicht na te leven tussen enerzijds, de belangen van het individu en anderzijds, de belangen van de samenleving (zie rechtspraak EHRM: o.m. arrest Slivenko/Letland, o.c.).

Het belang van het kind wordt in casu niet gerespecteerd zodat er geen sprake kan zijn van enig evenwicht.

De bestreden beslissing schendt in deze zin tevens artikel 8 EVRM gelezen in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (bekrachtigd door BELGIE op 16.12.1991).

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen ongeacht of deze worden genomen door rechterlijke instanties of bestuurlijke autoriteiten, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Verder zijn de Staten, partij van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, verplicht om, overeenkomstig art. 6 van het Verdrag, de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen.

Aan de ouders kan overigens geenszins worden verweten dat zij zich zouden hebben genesteld in illegaal verblijf. Integendeel, zij dienden het antwoord inzake de verblijfsprocedure cfr. art. 9ter af te wachten.

De lange duur van de procedure 9ter is louter te wijten aan verwerende partij (zie hoger).

De aanvraag van verzoekers diende ontvankelijk te worden verklaard en diende ten gronde te worden behandeld.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat het middel ernstig is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.5. Verzoekende partijen zijn het hier niet mee eens. In de eerste plaats wijzen zij op het hangend beroep tegen de afwijzingsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij menen dat zij aanwezig moeten zijn bij de behandeling van dit beroep.

De verwerende partij heeft als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen dienden op 25 maart 2013 een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in deze procedure is momenteel nog hangende. Deze procedure is echter niet schorsend. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”* De verzoekende partijen slagen er met hun betoog niet in dit motief als onterecht of kennelijk onredelijk te doen bevinden. Immers blijkt inderdaad dat de medische regularisatieaanvraag werd afgesloten waarbij werd geoordeeld dat eerste verzoekende partij in Armenië terecht kan voor de benodigde medische zorgen zodat diens toestand een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Het loutere feit dat verzoekende partijen tegen deze beslissing beroep hebben ingediend, maakt niet dat zij omwille hiervan verhinderd zijn terug te keren naar het land van herkomst nu, zoals de verwerende partij terecht beoordeelt, deze procedure niet schorsend is. Waar verzoekende partijen menen dat hun persoonlijke aanwezigheid evenwel noodzakelijk is bij deze procedure dient evenwel gesteld dat het beroep verworpen werd bij arrest nr. 153 242 van 24 september 2015 zodat hun kritiek bijgevolg niet meer dienstig is.

2.6. Waar verzoekende partijen voorts van oordeel zijn dat de behandelingsduur van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een buitengewone omstandigheid uitmaakt, maken zij hiermee niet aannemelijk dat het motief: *“Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een*

zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)” kennelijk onredelijk of foutief is. De Raad benadrukt dat buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die het de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Het loutere feit dat verzoekende partijen een tijdlang een medische regularisatieprocedure hebben doorlopen waarvan ze wisten dat dit niet noodzakelijkerwijze tot een verblijfsrecht leidt en dewelke in casu een negatief antwoord inhield voor verzoekende partijen, maakt niet, en zij tonen dit evenmin aan, dat dit gegeven maakt dat zij niet terug kunnen naar het land van herkomst. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen geen nadeel hebben ondervonden van de behandelingstermijn van hun medische regularisatieaanvraag nu zij tijdens de behandeling ervan in bezit waren gesteld van een attest van immatriculatie en dienvolgens vermochten te verblijven in België in afwachting van de uitkomst van deze aanvraag.

In zoverre de verzoekende partijen aldus een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen inzake zijn medische aanvraag, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partijen tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan. (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.7. Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hen op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat de verwerende partij in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. De verzoekende partijen gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situatie waarnaar zij verwijzen.

2.8. Waar verzoekende partijen op het schoollopen van de kinderen wijzen en de onderbreking van een schooljaar, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat: “(...) *De ouders wisten dat hun verblijf mogelijkerwijze slechts tijdelijk zou zijn en dienden dan ook rekening te houden met het bestaan van de mogelijkheid dat zij – en dus ook de kinderen – België zouden moeten verlaten en terug zouden moeten keren naar het land van herkomst. Het was dan ook hun verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat de kinderen bij een terugkeer zich zo makkelijk mogelijk opnieuw zouden kunnen aanpassen aan hun moederland en op een zo vlot mogelijke manier zouden kunnen overschakelen naar onderwijs in hun moedertaal. Gezien het feit dat beide kinderen goede resultaten behalen mag ervan uitgegaan worden dat zij intelligent zijn en zich het nieuwe onderwijsstelsel en de nieuwe onderwijsmethodes die eventueel gebruikt zouden worden zonder problemen zouden kunnen eigen maken. Kinderen kunnen zich in het algemeen goed aanpassen. Daarenboven tonen de ouders niet aan dat hun kinderen geen adequaat onderwijs zouden kunnen krijgen in hun land van herkomst. Noch tonen zij aan dat hun kinderen nood hebben aan een speciale vorm van onderwijs die onbestaande is in hun herkomstland of waartoe zij geen toegang zouden krijgen in het herkomstland. Betrokkenen*

betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 26 februari 2013, wat dus betekent dat het huidige schooljaar 2013/2014 tijdens illegaal verblijf gestart is. De ouders hadden even goed naar het herkomstland kunnen terugkeren gedurende de vakantieperiode van 2013 om zo te vermijden dat de kinderen een schooljaar misten. De ouders hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf de belangen van hun eigen kinderen niet op het eerste plan gezet. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.” De verzoekende partijen maken niet aannemelijk waarom voorgaande uitgebreide motieven niet afdoende zouden zijn. Zij blijven slechts hameren op het feit dat het schooljaar van hun kinderen onderbroken wordt. Zij tonen hiermee echter geenszins aan dat het voor hen omwille van dit argument zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de verwerende partij dat de kinderen intelligent zijn en zich aldus gemakkelijk moeten kunnen aanpassen op vlak van onderwijs. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat het vertrek uit België de kinderen uitermate zwaar zou vallen en nadelige gevolgen voor hen zou hebben, maakt niet dat het voor de kinderen niet mogelijk zou zijn om onderwijs te volgen in het thuisland en zich daaraan aan te passen.

De Raad wijst er bovendien op dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Waar verzoekende partijen in deze optiek ook verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat aangezien de verzoekende partijen vanaf het begin zich ervan bewust waren dat hun situatie in België precair was, er volgens het EHRM geen aanleiding kan zijn tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (Cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie V. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland, par. 49; Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumil V. Verenigd Koninkrijk (Ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov V. Letland (Ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon V. Nederland (Ontvankelijkheidsbeslissing)).

Bovendien, zoals is gebleken hierboven, tonen verzoekende partijen niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om hun privéleven, waaronder het schoollopen van de kinderen, verder te zetten in het land van herkomst.

De verzoekende partijen maken de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in dit kader dan ook niet aannemelijk.

2.9. De verzoekende partijen werpen verder de schending op van de artikelen 3, 6 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, maar laten na deze beweerde schending op concrete wijze aannemelijk te maken.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf zouden volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is en zij aldus niet aantonen dat zij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag dienstig kunnen inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), dient erop gewezen dat niet blijkt dat de belangen van de kinderen waarvan niet betwist is dat zij onderwijs in het thuisland kunnen genieten en zich aldus aldaar verder kunnen ontwikkelen geschaad zijn door de bestreden beslissing. Noch blijkt, zoals hoger reeds vermeld, dat het privéleven van de kinderen door de bestreden beslissing in gedrang werd gebracht.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

2.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen voorts op geen enkele concrete wijze uiteenzetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

2.11. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij een dergelijke schending niet aannemelijk hebben gemaakt.

2.12. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER